

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Пазарджик, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Венцислав Г. Петров

при участието на секретаря Ана Здр. Ненчева
като разглежда докладваното от Венцислав Г. Петров Търговско дело № 20235200900031 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен иск от М. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. „С.“ № ***, чрез адв. К. Д. от АК-Л., *срещу* „Застрахователно дружество Бул инс“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Лозенец“, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, за заплащане на обезщетение в размер на **40 000 лева** за претърпените от него неимуществени вреди от пътно-транспортно произшествие /ПТП/, настъпило на 07.10.2022 г. по вина на П. Р. М., като водач на л. а. Ф. П., рег. № ***, ведно със законната лихва върху главницата от датата на увреждането до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ.

Предявеният иск се основава на следните фактически твърдения:

На 07.10.2022 г., около 17:50 ч., в с. З. П., област Л., на ул. „О.“ № **, е възникнало ПТП, при което водачът на л. а. Ф. П., рег. № ***, П. Р. М., при предприемане на забранена маневра изпреварване удря извършващия по това време маневра завой наляво л. а. С. **, рег. № ***, управляван от ищеца. Твърди се, че на водача на П. е съставен акт по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. При пристигането на медицинските лица ищецът не се оплакал от болките в гърдите, тъй като бил здравно неосигурен, поради което не му бил направен обстоен преглед. Затова и не бил съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, а обичайния протокол за ПТП. Поради засилване на болките, на следващия ден - 08.10.2022 г. ищецът направил рентгеново изследване в МБАЛ - Ч., което установило счупване на латералния край на

лява ключица, както и 7-мо и 8-мо ребро в лява гръдна половина. В първия работен ден - на 10.10.2022 г. ищецът посетил и лекар - ортопед, който потвърдил диагнозата. Излага, че снимките от проведеното рентгеново изследване останали при ортопеда, но когато ги потърсил по-късно, същите не могли да бъдат намерени. Сочи, че е отправил претенция пред застрахователя, който отказал изплащане на обезщетение. Моли за уважаване на исквете с присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 вр. ал. 2 от ЗАдв.

В срока по чл. 367, ал. 1 от ГПК ответникът „Застрахователна компания Бул инс“ АД, чрез адв. М. Г. е подал отговор на исквата молба. Не се оспорва застрахователното правоотношение между водача на л. а. Ф. П. и ответното дружество. Оспорва се, че ищецът е пострадал, тъй като липсва протокол за ПТП с пострадали лица. Още повече се твърди, че в случая били налице счупване на ребра, което е налагало образуване на досъдебно производство. Твърди се, че дори и да е получил травматичните увреждания, описани в исквата молба, то те не са от ПТП от 07.10.2022 г. На следващо място се навежда възражение за съпричиняване, като се излага, че вина за инцидента има и ищецът, който е отнел предимството на водача на П.. В частта причини и обстоятелства за ПТП констативният протокол няма материална доказателствена сила, тъй като самото ПТП не е настъпило пред длъжностното лице, съставило протокола. Възражава се и срещу претендираната сума за обезщетение, като неотговаряща на справедливостта. Излага се, че при спешно състояние проведените изследвания и прегледи в спешно отделение не се заплащат от пациента, поради което се оспорва изложеното от ищеца, че се притеснявал заради това, че не бил здравно осигурен. Оспорва се амбулаторния лист с разчетените резултати от рентгеново изследване, като се твърди, че не е съставен от д-р А. Й., респ. отразеното в него не отговаря на истината. Твърди се, че рентгеновите изследвания се пазят за продължителен срок на дигитален носител (CD), респ. непредставянето им от ищеца означава, че такива не са правени. Моли за отхвърляне на иска с присъждане на разноски.

Няма подадена допълнителната искова молба, с което двойната размяна на книжа е преустановена.

По допустимостта на производството:

Легитимацията на страните съответства на твърденията за претърпени вреди от деликт и застрахована гражданска отговорност на делинквента при ответника-застрахователно дружество.

Сезиран е родовокомпетентният съд – чл. 104, т. 4 от ГПК.

Съдът счита, че в случая претенцията на ищеца за присъждане на

законната лихва за забава представлява последица от евентуалното уважаване на иска – за обезщетение и не се предявява като самостоятелен иск по чл. 86 от ЗЗД и затова ищецът не е длъжен да сочи размер на търсената лихва.

Съдът приема, че надлежно е упражнено правото на иск, доколкото ищеца е провел описаната в чл. 498, ал. 1 и ал. 3 от КЗ процедура за разглеждане на претенцията пред застрахователя, като го е сезирал с искане за заплащане на обезщетение досежно процесния инцидент на 27.10.2022 г., респ. ответникът е отказал определяне на обезщетение. Искът е предявен на 10.02.2023 г.

Съдът приема от **фактическа страна** следното:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 от ГПК съдът е приел за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата: че между водача П. Р. М. , управлявал л. а. Ф. П., рег. № ***, и ответното дружество е налице валидно застрахователно правоотношение по задължителна застраховка „ГО на автомобилистите“, както и че ищецът е провел описаната в чл. 498, ал. 1 и ал. 3 от КЗ процедура за разглеждане на претенцията пред застрахователя, като го е сезирал с искане за заплащане на обезщетение досежно процесния инцидент на 27.10.2022 г., респ. ответникът е отказал определяне на обезщетение.

От събраните гласни доказателства се установява следното:

Свидетелят П. Р. М. дава показания, че е участвал в процесния инцидент. Свидетелят не си спомня основни обстоятелства от пътната ситуация, като например, че пътното платно е от две ленти, той заявява, че са три. Излага, че настига един автомобил и дава мигач, за да го изпревари, като точно когато се изравнил с този автомобил, от другата дясна лента друг автомобил без да дава мигач му пресякъл пътя, за да влезе в къщата си отляво. Твърди, че го ударил съвсем леко в задната част, в задния стоп (ударът е отпред вляво), след което удря буса.

Свидетелят Т. Х. И., живееща на съпругески начала с ищеца, дава показания, че катастрофата станала пред дома, където живеят в с. З. П.. След удара свидетелката излязла и видяла ищецът силно притеснен и плачещ. Не се качил в линейката понеже нямал платени осигуровки. Вечерта започнал да се оплаква, че го боли рамото и на следващия ден отишъл на преглед в Ч.. Лекарите му казали да си почине около 10-15 дни. Бинтована му била ръката, но не с гипс. След инцидента бил *****. Твърди, че 15 дни свидетелката му помагала в битовите нужди – ***** и т . н.

По делото е приложен съставен от служител при РУ - Я. Протокол за ПТП № **, в който е описано, че на водача П. М. е съставен АУАН **, а видно от писмо на РУ – Я. при ОДМВР – Л. се установява, че по конкретния

АУАН е издадено Наказателно постановление № **** г., което не е обжалвано и влязло в сила, като глобата по него е платена (л. 137 от делото).

Съдът е приел амбулаторен лист от 10.10.2022 г., съставен от д-р А. Й. – ортопед, който ответникът е оспорил като неистински документ относно автентичност на подписа и вярност на същия досежно констатираните от лекаря фрактури на ключица и ребра. На това основание и доколкото се касае до официален свидетелстващ документ, съдът е открил производство по чл. 193 от ГПК, като на основание чл. 194, ал. 1 от ГПК проверката истинността на документа е извършена чрез експертиза и чрез сравняване с други документи – в частност съдът е изискал от Отделението по образна диагностика в МБАЛ Ч. АД рентгенови изследвания на ищеца, но същите не бяха представени от болничното заведение.

От изслушаното заключение по допуснатата Комплексна САВТМЕ, изготвена от вещи лица автоексперт инж. В. М. и д-р П. М. се установява следното:

Медицинска част:

Вещото лице д-р М. описва, че непосредствено след инцидента ищецът е бил прегледан от екип на Спешна медицинска помощ, при което не били установени отклонения в здравето и е записана диагноза: „Клинично здрав“. Във връзка с описаните в амбулаторния лист от 10.10.2022 г., съставен от д-р А. Й. констатирани счупвания в латералния край на лява ключица, без дислокация и фисурни линии на седмо и осмо ребро вляво, при извършения от вещото лице личен преглед за целите на експертизата и назначен КТ на гръден кош от 14.12.2023 г. не са установени калуси по костите, образуващи гръдния кош, както и патологични отклонения на вътреградните органи. Обяснено е, че при счупване на костите, те могат да зарастнат първично, без образуване на калус, но затова са необходими две условия: разстоянието между фрагментите на фрактурата да е по-малко от 0.1 мм и второ – да няма подвижност между фрагментите. При счупване на ребра второто условие е неизпълнимо поради акта на дишане. Същото важи и за ключицата, имобилизирана с мека превръзка. Следователно би трябвало да останат калуси вследствие на констатираните счупвания. С оглед на прегледаната медицинска документация експертът приема, че от настъпилото ПТП и съобразно неговия механизъм ищецът е получил контузия в областта на лявото рамо и лявата гръдна половина, но получените увреждания са мекотъканни и са оздравели без остатъчни явления за период от около 3 седмици. При изслушването си вещото лице коментира, че ако е имало ключично счупване се поставя ортеза, която макар и също да представлява мека имобилизация, същата държи опъната костта, за да може да зарастне в обичайния си вид, като същата се носи 1 месец, а общото възстановяване

продължава около 2-2,5 месеца, каквито данни по делото няма.

Автотехническа част:

Първоначално вещото лице се е водило по описаното в протокола за ПТП място на произшествието в с. З. П., област Л., на ул. „О.“ № **, като след допълнително изискана информация - съставените от полицейския служител снимки, приложени към протокола за ПТП се установява, че мястото е на ул. „О.“ № **.

Механизмът се описва по следния начин:

Управляваният от водача П. М. л. а. Ф. П. е изпреварвал движещия се в същата посока в дясна пътна лента л. а. С. **, управляван от ищеца М. Д.. В един момент последният внезапно е предприел маневра завой наляво (вероятно за да навлезе в имота си на ул. „О.“ № **, без да се убеди, че няма да създаде опасност за намиращият се по същото време в лявата лента (изпреварващ) автомобил. Ударът е настъпил в лявата лента за движение – л. а. Ф. П. е бил изцяло в лявата лента, движейки се напред, докато л. а. С. ** е навлязъл косо, частично до средата на лявата пътна лента, завивайки наляво. Пояснява се, че л. а. Ф. П. с водач П. М. се е намирал в лявата лента, предвид предприетото изпреварване, което действие вещото лице тълкува като позволено, с оглед наличната хоризонтална маркировка, която 60 метра и повече преди мястото на удара е била единична прекъсната линия, незабраняваща пресичането ѝ. Прави се извод, че инцидентът е бил предотвратим, ако водачът М. Д. не бе предприел маневрата завой наляво в момент, когато това не е безопасно, а беше пропуснал движещия се в изпреварващата лента автомобил на П. М.. Водачът Д. е бил длъжен при предприемане на маневрата да се убеди, че няма да попречи на движещия се зад него автомобил.

Съдът не кредитира извода на автоексперта, че водачът М. е имал право да изпреварва, доколкото същият противоречи на представената снимка във второто (коригирано) заключение (на стр. 6 от същото), видно от която преди мястото на инцидента (отразено с жълт кръг) пътният участък е разделен от двойна смесена линия, непрекъсната за движещия се в дясната лента водач П. М. – обстоятелство, което е отразено в протокола за ПТП. Заблуждението на вещото лице най-вероятно идва от снетата снимка по първото заключение (стр. 5 от него), която обаче изследва друг участък от пътя, който не е процесният – ул. „О.“ № **. Наред с това, изводът на автоексперта, че водачът на л. а. П. е предприел изпреварване преди повече от 60 метра преди мястото на инцидента (където е позволено изпреварването) не почива на обективни данни и по същество представлява предположение. Показанията на св. П. М. не могат да бъдат кредитирани относно това, че

предприетото изпреварване е започнало на прекъсната разделителна лента, предвид че същият дори не си спомня, че процесният участък е съставен от две ленти, като сочи трилентов път. За разлика от това, въпреки че протоколът за ПТП в частта относно механизма няма обвързваща съда доказателствена сила, предвид че съставителят от РУ – Я. не е присъствал при настъпване на ПТП (чл. 179, ал. 1 от ГПК), протоколът, като съставен непосредствено след инцидента, наред с факта, че водачът М. (въпреки свидетелските показания, които дава по делото) не е обжалвал издаденото срещу него Наказателно постановление и си е платил глобата, представляват индиция за верността на обстоятелствата, описани в Протокола за ПТП, а именно, че водачът М. е предприел забранено изпреварване.

Правни изводи:

Предявен е иск по чл. 432, ал. 1 от КЗ.

Съгласно разпоредбата увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите при спазване на изискванията на чл. 380 от КЗ.

В производството по иск с правно основание по чл. 432, ал. 1 от КЗ върху ищеца лежи доказателствената тежест да установи: противоправно поведение от страна на делинквента; вреда; причинна връзка между деяния и вреда; вина; наличие на валидно застрахователно правоотношение между делинквента и застрахователното дружество по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите; настъпване на застрахователното събитие като юридически факт, пораждащ отговорността на застрахователя.

Отговорността на застрахователя за заплащане на обезщетение за вреди произтича от сключения застрахователен договор, а не от непозволено увреждане. Тази гражданска отговорност е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие, обстоятелство което обуславя отговорност на застрахователя за всички причинени от него вреди и при същите условия, при които отговаря самият причинител на вредите.

По делото безспорно се установи наличието към датата на процесното ПТП на валидно застрахователно правоотношение между причинителя на вредата П. М. и ответника по застраховка ГО на автомобилистите.

Съгласно чл. 6, т. 1 от ЗДвП, участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка.

Съгласно чл. 63, ал. 2, т. 5 от ППЗДвП, при налична "Двойна смесена

линия" - М5, пресичането ѝ е разрешено само от страната на прекъснатата линия; това не забранява на тези, които са започнали изпреварване, да се завърнат в пътната лента, съответстваща на посоката им на движение.

В случая съдът прие, че водачът на л. а. Ф. П. П. М. е предприел изпреварване в участък с двойна смесена линия /тип М5/, която му забранява изпреварване, предвид че от неговата страна същата е непрекъсната. С това си поведение водачът М. е нарушил цитираните разпоредби, поради което виновното и противоправно поведение от негова страна е доказано.

По възражението за съпричиняване:

Съгласно чл. 51, ал. 2 от ЗЗД обезщетението за вредите, причинени на увредения може да се намали, ако сам той е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат.

Обективният характер на съпричиняването е признат изрично от Върховния съд в т. 7 ППВС № 17/1963 г., което има характер на задължителна съдебна практика по смисъла на чл. 280, ал. 1, т. 1 от ГПК. С цитираното постановление Пленумът на Върховния съд е приел със задължителна за съдилищата в Република България сила, че обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като се преценява единствено наличието на причинна връзка между поведението му и настъпилия вредоносен резултат, а не и вината.

В трайната съдебна практика се приема, че само по себе си нарушението на установените в ЗДвП и ППЗДвП правила за движение по пътищата не е основание да се приеме съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, водещо до намаляване на дължимото се за същия обезщетение. Необходимо е нарушението да е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е негово следствие, тъй като приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на увреждането. Застъпено е становището, че приносът трябва да е конкретен – да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото лице, както и да е доказан, а не хипотетично предполагаем (Решение № 16/4.02.2014 г. на ВКС по т. д. № 1858/2013 г., I т. о.).

Възражението за съпричиняване в случая се основава на това, че ищецът неправилно е отнел предимството на водача на П..

По делото, въз основа на събраните доказателства, които в тази част са непротиворечиви, се установи, че ударът е настъпил в лявата лента за

движение, където изпреварващият л. а. Пасат е бил **изцяло** в лявата лента, движейки се напред, докато л. а. С. **, управляван от ищеца, е навлязъл косо, частично до средата на лявата пътна лента, завивайки наляво.

Според общата разпоредба на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП, регулираща маневрите, водач на ППС, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи пътно превозно средство, да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, **да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението**, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се **съобразява** с тяхното положение, посока и скорост на движение.

В конкретната пътна ситуация, една от основните причини за настъпване на ПТП (наред с тази на предприетото неправилно изпреварване), е била извършената от ищеца маневра завой наляво за навлизане в дома на пострадалия, в момент, когато това не е било безопасно, както и несъобразяване от негова страна с движещият се по същото време в изпреварващата лява пътна лента л. а. Ф. П.. На това основание съдът приема възражението на ответника за основателно, като съдът определя съпричиняване в размер на **30 %**.

По размера на обезщетението за неимуществени вреди:

Вредата представлява промяна на имуществото, правата, телесната цялост и здраве, душевност и психическо състояние на човека. Промяната може да се осъществи чрез смущение, накърняване или унищожаване на посочените човешки блага. Те могат да бъдат както имуществени (претърпяни загуби и пропуснати ползи), така и неимуществени (болки и страдания, изобщо негативните психически преживявания, които търпи или ще търпи увредения), стига да са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Обезщетението за неимуществени вреди с оглед приложението на чл. 52 от ЗЗД и критериите, за определянето му по справедливост, следва да отчита както общо-икономическата и социална рамка на равнището на живот към датата на ПТП – 2022 г., така и че тя е фон на проявление на конкретна неимуществена вреда за конкретния ищец. Моралните вреди са индивидуално определими и паричното обезщетение за тях следва да съответства на необходимото за преодоляването им. Не е пряка проява на справедливост, а е в дисхармония със справедливостта, определяне на парично обезщетение по-голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди.

В случая обективните данни, събрани по делото са, че от процесния инцидент от 07.10.2022 г. пострадалият М. Д. (** г.) е получил контузия в областта на лявото рамо и лявата гръдна половина, но получените увреждания са мекотъканни и са оздравели без остатъчни явления за период от около 3 седмици. Пострадалият е бил около 15 дни в състояние, налагащо помощ от друг човек – в случая неговата жена. Съдът не приема, че от инцидента ищецът е получил счупване на ключица и ребра, предвид липсата на категорични доказателства за това, като доказателствената тежест за претърпените увреждания е негова. С приетото по делото заключение по медицинската част се обори обвързващата съда материална доказателствена сила на амбулаторен лист от 10.10.2022 г., съставен от д-р А. Й. – ортопед.

Релевантна за определяне размера на справедливото обезщетение е обществената оценка за баланс и еквивалентност. Преценката за справедливо определени суми за подобни, причинени в близък период вреди от деликт, следва да има за коректив формираната обща оценка за пропорционалност, защото справедливостта е елемент от правната реалност. В тази връзка от значение за определяне размера на обезщетението е създаденият от съдебната практика ориентир (вж. решение № 75 от 13.05.2019 г. по гр. д. № 3655/2018 г., III г. о. – деликт 2016 г., счупен нос, множество кръвонасядания, *две операции* на носа – 6 хил. лв.). Всичко това обосновава извод, че претърпените от ищеца неимуществени вреди подлежат на справедливо обезщетяване в размер на **7 000 лева**, което в достатъчна степен отговаря на обществено-икономическите условия към момента на настъпване на застрахователното събитие – 2022 г. и особеностите на случая, което намалено при условията на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, съобразно приноса на пострадалия за увреждането с 30 %, води до извод за дължимост на сумата от **4 900 лева**. За разликата до предявения иск от 40 000 лева, същият следва да се отхвърли.

По отношение на законната лихва:

В действащия Кодекс за застраховането изрично е регламентирано, че застрахователното покритие включва и лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ (арг. от чл. 493, ал. 1, т. 5 от КЗ), тоест застрахователят отговаря за лихвата за забава, когато застрахованият отговаря за тях пред увреденото лице, което в хипотезата на деликта произтича от правилото на чл. 84, ал. 3 от ЗЗД. Въпреки това в чл. 429, ал. 3 от КЗ е регламентирано, че лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.

430, ал. 1, т. 2 от КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.

Или, отговорността на прекия причинител за лихви, считано от датата на непозволеното увреждане съществува, но същата (по силата на самия кодекс) се поема от застрахователя от един по-късен момент, в който му е станало известно настъпването на застрахователното събитие. Не е налице законова възможност в тежест на застрахователя да се възложат и лихвите за времето от увреждането до уведомяването му за това. Този извод не може да бъде оборен от правилото на чл. 497 от КЗ във вр. с чл. 496 от КЗ. Тези норми установяват отговорността на самия застраховател за плащане на законни лихви върху дължимо обезщетение, която отговорност е резултат от неговата собствена забава.

По делото безспорно се прие, че ищецът е отправил претенция пред застрахователя на 27.10.2022 г. за заплащане на обезщетение по повод процесното ПТП, респ. не се установи друга по-ранна дата, на която самият застрахован е уведомил застрахователя – ответник. Ето защо, единственият доказан момент, в който на застрахователя му е станало известно настъпването на застрахователното събитие е 27.10.2022 г., която дата следва да се приеме и за датата, от която тече и законната лихва за забава върху присъденото обезщетение. Предвид, че съдът е приел претенцията за лихва като последица от уважаването на иска, а не като иск по чл. 86 от ЗЗД, съдът не дължи отхвърлителен диспозитив за разликата в периода.

Въпреки изявлението в исковата молба, че се сочи банкова сметка по чл. 127, ал. 4 от ГПК данни за такава няма.

По разноските:

Ищецът М. Д. е ползвал безплатна адвокатска помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв – материално затруднено лице, видно от представеното пълномощно. Същото съдът определя в размер на **790 лева**.

Ищецът е освободен от задължението за внасяне на държавна такса по делото на основание чл. 83, ал. 2 от ГПК. Съгласно чл. 78, ал. 6 от ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски. Съответните суми се присъждат в полза на съда. Съдебната практика приема, че и в случаите по чл. 78, ал. 6 от ГПК осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски, но съразмерно с уважената част от исковете (Решение № 311/08.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1144/2018 г., IV г. о., Решение № 321/30.01.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1159/2017 г., IV г. о.). Съразмерно на уважената част от иска ответникът следва да заплати такса в полза на съда за сумата от **196 лева** -

държавна такса и **98 лева** – разноски за вещи лица.

Ответникът от своя страна също претендира разноски – 4 680 лева с ДДС – адв. възнаграждение (платени в брой), 150 лева – разноски за вещи лица и 30 лева за свидетел. Разход за свидетел не е правен, поради което няма направени разноски за 30 лева. Няма направено възражение за прекомерност, поради което съдът не следва служебно да изследва размера на адв. възнаграждение на представителя на ответника. Съразмерно на отхвърлената част от иска, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника адвокатско възнаграждение в размер на **4 106.70 лева** с ДДС и **131.63 лева** - депозит за вещи лица, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, да заплати на М. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. „С.“ № ***, обезщетение в размер на **4 900** (четири хиляди и деветстотин) **лева** за претърпените от него неимуществени вреди от пътно-транспортно произшествие /ПТП/, настъпило на 07.10.2022 г. по вина на П. Р. М., като водач на л. а. Ф. П., рег. № ***, ведно със законната лихва от 27.10.2022 г. до окончателното плащане, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, като

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над присъдените 4 900 лева до претендираните 40 000 (четиресет хиляди) лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, да заплати на адвокат К. Д. от АК – Л., сумата от **790** (седемстотин и деветдесет) **лева**, представляващи адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ в полза на ищеца, съразмерно на уважената част от иска, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв.

ОСЪЖДА М. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. „С.“ № ***, да заплати на ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, сумата от **4 238.33 лева** (четири хиляди двеста трийсет и осем лева и 33 стотинки), от които адвокатско възнаграждение в размер на 4 106.70 лева с ДДС и 131.63 лева - депозит за вещи лица, представляващи разноски, съразмерно на отхвърлената част от иска, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, да заплати по сметка

на Окръжен съд – Пазарджик сумата от **196** (сто деветдесет и шест) **лева** – държавна такса и **98** (деветдесет и осем) **лева** – разноси за вещи лица, съразмерно на уважената част от иска, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, както и 5 (пет) лева – за служебно издаване на изпълнителен лист при неплащане на сумата в срока за доброволно изпълнение.

Решението може да бъде обжалвано пред Пловдивския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____